

V R T E C .

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 12.

V Ljubljani 1. decembra 1882.

Leto XII.

Na sveti večer.

Temná je noč, moj duh temán,
Rosnó mi je okó;
Zamán vedrim duhá, zamán
Tešim srcé bolnó.

Pri okni zrém tja v murzlo noč,
Tja v zvezde zrém svitlé,
In srce mi spominá pekóč
Mori, gorjé, gorjé!

Nocój pa bode svet odklét,
In konec bo solzá;
Nocój pa človek bo otét
Bolésti in gorjá.

In obsijál bo sreče žár
To zemljo, te stvari;
Potihnil v srcih bo vihár
Nocój do konca dní! —

Kdo zná, li bodem tudi jaz
Nocój otét gorjá?
Li pride tudi zame čas
Mirú nocój, kdo zná?

S. Magolič.

Brat in sestra.

I.

Vem, da ste užé mnogokrat slišali o zlatej Pragi, ki je glavno ter najlepše mesto Českega. Res, da so ondu krasne palače, ali koliko najdeš v njih večkrat tudi največjega siromaštva. Nekako bolj v sredi mesta stoji hram. V njega hočeva iti, dete moje drago. — Po dolgém, ozkem hôdu ideva ter prideva do majhenih vrat.